

надзвичайно швидкий темп інноваційного розвитку та впровадженнь відповідних інновацій в телекомунікаційну сферу, слід визначити, що планування, головні концептуальні ідеї та європейські стандарти законодавства в телекомунікаційній сфері може нести лише відносно стабільний характер і буде супроводжуватись об'єктивною необхідністю його сутнісного перегляду з періодом у 2-3 роки.

Отже, проблеми та прогалини сучасного українського законодавства наскрізь пронизують галузь, яскравим прикладом цьому є відсутність стратегічно важливих в політичному та соціальному розумінні законів по пріоритетних послугах: мобільного зв'язку та Інтернет-послугах.

Науковий керівник: Задихайло Д.В., к.ю.н., доцент, зав. кафедри господарського права

**Русанова В.Б.,
НУ «Юридична академія України
імені Ярослава Мудрого»,
здобувач кафедри адміністративного права**

ЕКОНОМІЧНА ЕФЕКТИВНІСТЬ ПУБЛІЧНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ (НА ПРИКЛАДІ ІНСТИТУТУ СУДОВОГО ОСКАРЖЕННЯ ПОСТАНОВ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ)

1. Одним із критеріїв ефективності законодавчого регулювання є його економічна виправданість. Держава, встановлюючи правила поведінки для учасників суспільних відносин у тій чи іншій сфері, має забезпечити, щоб втілення цих правил поведінки у реальну соціальну практику відбувалося у найменш економічно і фінансово обтяжливий для суспільства і окремих осіб. Остання теза опосередковано підтверджується і ст. 2 Кодексу адміністративного судочинства України, яка передбачає, що у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони добросовісно, розсудливо і пропорційно. Немає сумніву, що всі вказані категорії (добросовісність, розсудливість, пропорційність) мають і економічну складову. Невипадково також, законопроекти, які передбачають бюджетне фінансування (а значить покладення на суспільство додаткових витрат, які будуть стягуватися у вигляді прямих і непрямих податків), повинні супроводжуватися фінансово-економічним обґрунтуванням (ст. 91 Закону України «Про регламент Верховної

Ради України)), яке має підтвердити доцільність такого обґрунтування.

2. Вимога економічної ефективності правового регулювання ставить завдання перед економічною та юридичною наукою, а також суміжними дисциплінами виробити критерії такої ефективності, а також встановити співвідношення між даною вимогою та іншими вимогами, які висуваються до законодавства у демократичній державі. Останнім часом на перетинанні економіки і юриспруденції з'явилися міждисциплінарні напрями, які опікуються цими питаннями. Йдеться про такі напрями, як «Економічний аналіз права» (інша назва «Економічна теорія права»), «Конституційна економіка» та ін. Слід зазначити, що увага вчених, які працюють у межах вказаних наукових течій (О. А. Гриценко, Д. В. Задахайло, Е. В. Талапіна та ін.), зосереджені в основному на питаннях ефективності державного управління економікою. У той же час це лише один з аспектів проблеми. Набагато більш складними є проблеми економічної ефективності законодавчого регулювання в інших сферах публічного права, і у першу чергу, в адміністративному праві, коли йдеться про норми, не пов'язані безпосередньо з регламентацією економічних процесів. У межах цієї доповіді ми в якості прикладу зупинимось на аналізі судового оскарження постанов у справах про адміністративні правопорушення (далі – судове оскарження), оскільки адміністративно-юрисдикційне законодавство яскраво ілюструє наведену вище тезу.

3. Судове оскарження складає основну гарантію прав осіб, які притягаються до адміністративної відповідальності, у тому числі права не бути підданим несправедливому чи незаконному покаранню. Цей момент зумовлює підпорядковану роль вимоги економічної ефективності законодавчого регулювання судового оскарження щодо вимоги забезпечення прав і свобод людини і громадянина з боку держави. Іншими словами, для законодавця на першому місці має знаходитись задача вибудувати таку модель судового оскарження, яка максимально б відповідала європейським і загальносвітовим стандартам у галузі прав людини. Держава не повинна «жертвувати» якимись складовими цієї моделі з мотивів «відсутності економічних ресурсів», «недостатності бюджетного фінансування» тощо. У зв'язку з цим не можна назвати виправданою ситуацію, коли сьогодні рішення місцевого суду у справі про судове оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення оскарженню не підлягає, що часто-густо пояснюється саме недоцільністю витрачання

бюджетних коштів для забезпечення апеляційного і касаційного оскарження цих рішень.

**Науковий керівник: Писаренко Н.Б., к.ю.н., доцент
кафедри адміністративного права**